

mtanuja
elyet az
enberg
y már 8
za arcz-
tek leve-
teményt
— Son-
k szebb
k. Csak
»nagy-
m, hogy
akartál
ettel is
eményű
ltam. —
ráztam a
hasznát.
vives föl-
Zoltán,
es sorai-
ól a jövő

G. és J.,
it poczás
eit ron-
be.
közlése
kis olva-
hogy mi-
vott szélü
va. Ugy
y, fájdal-
majtanám
F. b.

ímolitá-
Elemér
a „Kis
arab elő-
keres elő-
lka, Pol-
zs Vera

hü napi-

es ada-
bácsi.

um épület.
en.

... FENT LÓG A MAGASBAN. (Lásd a 351. lapon.)

A SZÜRKE HÁZ.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Vége.)

OGY RUDI olyan nagyon beteg lett, igen elcsöndesedett a ház és környéke. Szidike és Benczike, nem lévén most senki, a ki bajba vezesse őket, szépecskén eljátszogattak és sokszor békességgel elüldögéltek ott a szobában, hol Krisztina minden módon rajta volt, hogy a beteg Rudit szórakoztassa. Ebben a váratlan és épen nem mulatságos új állapotban szinte megfélekedtek a szürke öreg urról, a szürke házról, jutalomról, ámbar Szidike azért folyvást kitartó szorgalommal varrogatott a köténykén. Benczike eleinte szoba is hozta a nagy napot, melyen a jutalomosztás lesz, de Rudi most már hallani sem szerette, ha csak említették is előtte az ígért jutalmakat és ami azután történt.

Öt-hat nap múlva Rudi jobban lett annyira, hogy fölkelhetett az ágyból. Nagyon sápadt volt még, ki nem mehetett a szobából, csak ott dülöngélt a pamlagon. Nagyon csöndesen, nagyon türelmesen feküdt ott, mintha nem is az a régi Rudi volna. Néha félóráig is szótlan maradt, aztán köny rezgett a szemében, mint a ki szomorkodva gondolt valamire. De Krisztina kibeszélte a fejéből a szomorú gondolatokat, olvasott neki szép történeteket és így csöndeskén eltelték a napok.

Eltelték és megvirradt az a nap, melyet a szürke öreg ur kitűzött, hogy ekkor jelentkezzenek nála. Eszébe jutott ez mindegyiköknek, de Krisztina nem

akart szólni róla, mert az egész história nagyon rosztára vezetett. Rudi sem szólt és titkon remélte, hogy a többiek is megfélekednek a dologról. Csakhogy ebben tévedett.

Krisztina javában olvasott Rudinak egy szép történetet, mikor belépett Szidike és nagy busan mondá:

— Most már abba hagytam... nem tudtam elkészülni vele. Ma van a napja, hogy a szürke öreg urhoz menjünk, de én nem tudok neki semmit mutatni, a mivel a jutalmat megérdemellem... pedig annyira igyekeztem... Szépen beszegtem a köténykét, de ránczba szedni nem tudtam... mutattam a néninek, hát nevetett rajta és azt mondta, nem jól van... Most már inkább én is a szép történetet hallgatom.

Máskor Rudi ugyancsak ingerkedett volna, boszantotta volna hugocskáját a balsiker miatt; de most eszébe sem jutott efféle, hanem helyet csinált maga mellett a pamlagon és így szólt:

— Ulj ide mellém, Szidike... majd együtt hallgatjuk... Krisztina oly szépen tud felolvasni.

De nem hallgathatták sokáig, mert nagy robajjal rontott be Benczike, kalappal a fején.

— No, hát ti nem készülődtek? Ideje hogy induljunk.

— Hová? kérdé Krisztina.

— Szép kérdés! Hát a szürke házba! Hiszen ma van a napja, a szürke öreg ur már bizonyosan vár reánk.

Krisztina kissé kedvetlenül szólt:

— Én nem mehetek... nem volt időm, hogy tegyek valamit, a mit az öreg

ur kitüntetésre érdemesnek tarthatna, nem csináltam semmit.

— Az már baj. Akkor hát megyünk mi hárman, ugy-e Rudi és Szidike? Nem szabad ám a szürke öreg urat sokáig várakoztatni, meg talál haragudni. No, mit sirsz, Szidi?

— Oh... hát hogyan sirnék... mikor én sem mehetek! Én megpróbáltam, iparkodtam... igazán iparkodtam... de nem tudtam megcsinálni... én hiába mennék.

Már ez nem tetszett Benczikének.

— Ejnye no, hát te sem jöhetsz? Akkor hát megyünk mi ketten, ugy-e Rudi.

Rudi csöndes szomorúsággal felelé:

— Hagyd el, Benczike, én már épen-séggel nem mehetek. Én nemcsak érdemes dolgot nem vittem véghez, hanem még nagy hibát is követtem el... Ne is beszéljünk erről az egész dologról.

De most igazán elfogyott a Benczike türelme.

— No szép dolog, ha egyik sem mer jönni! Én bizony megyek, én meg akarom kapni a jutalmat. Kérdeztem a nénitől, hát azt mondta, bizonyosan a szürke öreg ur is azt fogja mondani, hogy megérdemeltém a lovacskát. A puskáról lemondok... az nem nekem való, meggondoltam. Ha ti nem jösztek, megyek magam.

El is ment s a többiek kissé kedvetlen hangulatban maradtak ott. Krisztina próbált tovább olvasni, de látta, hogy nem igen hallgatják. Szidike sirdogálva járt ide-oda, Rudi pedig eltakarta az arcát, mintha zokogást akarna eltitkolni.

Alig egy negyedóra múlva cseléd lépett be.

— Levelet hoztam Szidike kisasszonynak.

— Nekem. Ugyan kitől? Nem a mama írása.

— Olvasd el, majd megtudjuk, szölt Rudi.

Finom, csinos kis levélke volt. Szidike izgatott kíváncsisággal bontotta föl és ezt olvasta:

»Kedves Szidike! A ki teljes igyekezettel és jóakarattal törekszik jóra, sokszor sikert arat, mikor azt hiszi, hogy kárba vesztett a fáradsága. Kérlek, jöjj azonnal a szürke házba. Üdvözl a szürke öreg ur.«

— Jaj, de kedves! Jaj, de örülök! Ujjongott a kis leány. Hiv a szürke öreg ur! Megyek is rögtön, szaladok.

Futott is és Krisztina és Rudi ketten maradtak. De nem sokáig maradtak így, mert újra belépett a cseléd és tálcán szép levélkét nyújtott Krisztinának (Lásd a képet a 340. lapon.)

— Levél jött Krisztina kisasszonynak, mondá.

Krisztina kíváncsian bontotta fel s ezt olvasta:

»Sokszor az az érdeemes, a ki nem tartja magát annak. Kérlek, jöjj át azonnal a szürke házba. A szürke öreg ur.«

Krisztina habozva forgatta a levelet.

— Nézd csak Rudi... engem is hiv az öreg ur... azt hiszem, nem szabad a meghívást elutasítanom. De visszajövök nemsokára.

Rudi épen nem látszott busnak, sőt így szölt:

— Nagyon örülök, hogy téged is meghivott. Menj, kedves Krisztinkám... és ne siess vissza, mulass kedvedre... megérdemled, hiszen annyit bajlódtál velem, bizony jutalmat érdemelnél. Ha én is ott lehetnék, most már tudnám, mit kívánnék.

— Mit?

— Azt, hogy mindenki bocsásson meg nekem és kivált jó mamácskám szeressen ezután is úgy, mint régen! De ki tudja, lehet-e még az!

Krisztina elment és Rudi egymagára maradt. Busongva, unatkozva üldögélt ott, egy ideig titkon reménykedve, hogy talán ő is kap meghívást, a szürke öreg ur talán megbocsát neki... De ezt hiába remélte. Az idő mult, újabb levél azonban nem érkezett, Rudi meggyőződött, hogy ő ki van zárva. Nagyon sohajtott,

— Nem is érdemlem, az igaz! Olyan gonosz voltam... megszegtem az ígéretet, melyet jó mamámnak adtam... irigy voltam kis öcsémre... rossz voltam, megérdemltem, hogy itt hagynak magamra.

És könyezve fogadta meg magában, hogy jövődő viseletével jóvá fogja tenni, a mit a multban vétett.

Egészen másféle kedv uralkodott ezalatt nem igen messze, ott a szürke

házban. Már kívülről is látni lehetett, hogy ott valami vigság van. A magas torony tetejéről nagy nemzeti zászló lobogott, a kapu pedig zöld lombbal volt diszítve. Feltűnt ez már messziről Krisztinának, a mint a kastélyhoz közeledett. Nem valami vidáman közeledett. Annak örvendett ugyan, hogy meghívták, de mégsem örvendett úgy igazán. Mindig az járt az eszében, hogy szegény Rudi milyen elhagyottan, szomoruan maradt egymaga otthon.

— Inkább engem se hívott volna meg... vagy ha meghívott, hívta volna Rudit is, hiszen eleget megszenvedett, ha hibázott is, gondolá.

De amint a szürke házhoz ért, mégis csak elmúltak bús gondolatai, mert a kapuban ott látta Szidikét és Benczikét,

kik már messziről nagy jó kedvvel integettek feléje. Ott állt mellettök a szürke öreg ur is.

— Siess Krisztina! kiáltá Benczike. A szürke bácsi azt akarja, hogy együtt menjünk be mind a hárman.

— Jőjj, kedves leányom! szólt az öreg ur. Ti meg kövessetek.

Kézen fogta Krisztinát s egy hosszú folyosón végig sétálva, egy nagy terembe léptek be. Itt már egész csapat gyermek volt együtt, a három testvér nagy meg-

...LEVÉLKÉT NYUJTOTT KRISZTINÁNAK.

(Lásd a 339. lapon.)

lepetésére. A szürke öreg ur észrevette ezt s mosolyogva mondá:

— Van ám nekem sok kis barátom itt a környéken, mára összehívtam őket, mert ők fogják eldönteni, méltók vagytok-e, hogy velök együtt jövöre a szürke ház látogatói legyetek. Ők már régi érdemes gyerekek.

S az öreg ur, a nagy csapathoz fordulva, így folytatá:

— Figyeljete! és aztán mondjátok meg, mit gondoltok. Ez a kis fiu, Benczike,

be akart jutni a szürke házba, de úgy gondolta, hogy ő még kicsi legény, nem vihet véghez semmi nagy dolgot, tehát nem fog egyebet tenni, csak jól viseli magát. Hanem aztán bajba került, még pedig a testvére döntötte veszedelembé; de ő vitézül elszenvetde, nem panaszkodott, sőt alighogy kissé magához tért, már vigan játszott és csevegett, nem is emlegette, hogy fáj valamije. A testvére ellen, ki gonoszul bánt vele, nem tartott haragot egy pillanatig sem, ez még csak eszébe

... MEGHAJTÁ MAGÁT KRISZTINA ELŐTT. (Lásd a 343. lapon.)

sem jutott, épen úgy szereti, mint azelőtt. No's, mit gondoltok róla?

— Derék fiu, nagyon derék, szeretjük társunknak! felelék mind.

— Akkor hát állj oda közéjük Benczike. — Ez a kis leány, Szidike, bizonyítványt akart ide hozni arról, hogy ő iparkodó, szorgalmas leányka, érdemet akart szerezni a jutalomra. Belefogott egy olyan munkába, mely neki még nagyon nehéz. Sokszor félretette a játékát és dolgozott, fáradott. Nem igen boldogult, de mindig

újra próbálta, nem csüggedt, nem vesztette a kedvét. De a határidő letelt és nem készült el úgy munkájával, mint kívánta, félben maradt. Mit gondoltok róla?

— Oh, azért derék lányka, megtette, a mi kitélt tőle; majd ha nagyobb és ügyesebb lesz, jobban fog sikerülni. Bárán közénk állhat.

— Magam is azt hiszem, szólt az öreg ur. Ez meg itt a harmadik, Krisztina.

Krisztina kissé elpirulva, zavartan mondá:

— Oh... én nem végeztem el semmit... akartam, de nem értem rá.

— Halljátok? Ó maga azt mondja, hogy akart, de nem tehetett semmit. Csakhogy ennek egy kis története van. Először bajba került és beteg lett Benczike s akkor Krisztina ott ült mellette és ápolta. Azután egy másik testvér, aki sok bajt okozott, került maga bajba, világgá is bujdosott. Mindenki haragudott a rossz fiura, csak Krisztina busult miatta, neki indult a sötét rengetegnek és megkereste, haza vitte, aztán nem tágitott a nagy beteggé lett bünöstől, ápolta, vigasztalta, szórakoztatta, a saját maga kényelméről, multságáról egészen megfeledkezve. Mit gondoltok róla?

— Ő a legkülönb, hozzá egyikünk sem méltó. Ő nem lehet velünk egyenlő, őt megválasztjuk királynőnknek! Már ugyis rég nem volt királynőnk.

Igy kiáltoztak a gyermekek s az öreg ur rámondta:

— Helyes, magam is azt hiszem és így Krisztina lesz a mai ünnepen királynő. Most ti, akik már járatosak vagytok nálam, vezessétek körül, mulattassátok. Mikor az első trombitaszót halljátok, vigyétek az öltözőbe és adjátok rá a ruháját. A második jelre pedig jőjjetek mindnyájan a nagyterembe.

A gyermekek ujjongva körülfogták Krisztinát, ki jóformán azt sem tudta, mit gondoljon mindezekről. Aztán Benczikével, Szidikével együtt körülvezették a kastélyban. Volt ott látni való annyi, hogy egy hétre is elég lett volna, az egyik teremben drága ritkaságok, a másikban pompás festmények, a harmadikban

más egyéb. Hát még a nagy kertben! Az egyik oldalon árnyas fák közt ketreczekben érdekes ritka állatok, a másik oldalon meg gyönyörű virágok.

— Itt bokrétát kötünk a királynőnknek, mondák.

Épen elkészültek a bokrétával, mikor a kastélyból trombitaszó hangzott.

— Most siessünk felöltöztetni a királynőt.

Bevezették Krisztinát egy szép terembe s ott egy szekrényből lenge csipkeruhát, fátyolt, koszorút vettek elő és ráadták. Olyan volt, akár egy kis tündérkirálynő.

Megint hangzott a jel s ekkor a gyermekek párosával sorakoztak, a két legnagyobbik pedig kézen fogva vezette elől Krisztinát. Bementek a nagy terembe s Benczike és Szidike, de még Krisztina is majd fölkiáltottak bámuló meglepetésökben. A terem gyönyörűen fel volt díszítve virággal, zöld lombbal s egyik nagy virágcsoport mögül kedves lágy zene hangzott. A terem egyik falánál lépcsős emelvényen trónszék állt, oda vezették Krisztinát. A trónszék mellett állt a szürke öreg ur, mellette pedig Teréz néni és Matild kisasszony. Szidike föl is kiáltott:

— Nini! A néni és Matild kisasszony! Jaj de szeretem, hogy itt vannak!

— Csitt, te kis fecsegő, inté a nevelőnő. Nem rajtad van a beszéd sora.

— Nem bizony, szól az öreg ur, hanem rajtam. Legelőször is a mai ünnep kis királynője foglalja el helyét a trónuson... így ni. És most szóljon a kürt.

Az ajtónál egy fiu kis kürtbe fujt, e hangra fölnyílt az ajtó s belépett — találjátok ki, hogy kicsoda? Hát bizony senki és semmi más, mint egy négylábu vendég, egy gyönyörű kis lovacska, megnyergelve, fölkontározva. Csinosan öltözött lovászyerek vezette.

— Ezt a lovacskát egy jó kis fiu kapja, aki a bajban derekasan, jószívüen viselte magát. Benczike, ülj nyeregbe. Puskát is kívántál, de azt még nem találtam a kezedbe valónak. Hanem ezen a szelid, okos, jól betanított lovacskán lovalgathatsz s kívánom, hogy jól mulass vele, idővel pedig derék magyar huszár váljék belőled.

Benczike a füle czimpájáig piros lett nagy örömeben. Nem is mondatta magának kétszer, hanem fölült a lovacskára. Körülvezették a termen, a gyermekesereg éljenzett, zajongott, de a lovacska nem riadt meg, hanem szépen, nyugodtan emelgette lábait s miután körüljárták a termet, csöndesen megállt a trónus előtt. Benczike pedig büszkén ülve maradt rajta.

Ekkor újra megszólalt a kürt s újra föltárlt az ajtó. És ami most belépett, az volt csak valami furcsa, olyat még azok sem igen láttak, akik sokszor jártak a szürke házba. Gyönyörű kis aranyos hintó gördült be, a hintót pedig négy kedves czicza huzta. (Lásd a képet a 344—345. lapokon.) A hintócska bakján bábu-kocsis ült, bent a hintóban pedig pompásan öltözött kis bábuk.

— Ezt a jutalmat Szidike kapja, a jó kis leány, aki nemcsak jó viselettel, hanem igaz iparkodással is szerzett rá érdemet, szólt az öreg ur. Cziczáknak,

bábuknak viseld jól gondját, Szidike s hiszem, örömed lesz bennök.

Szidike alig tudott hová lenni ámuló örömeben. De már újra szólt a trombita, csakhogy az ajtó nem nyílt meg.

— Még egy harmadik is van, aki igéretet kapott, hogy jutalmat nyer, szólt az öreg ur. Ez a harmadik pedig a mi kis királynőnk.

Nagy zsbongás támadt a gyermekeseregben.

— Mit kap a királynőnk? Mi lesz a legjobb leányka jutalma? kérdezték.

A szürke öreg ur hallotta ezt és hallotta Krisztina is, ki most már nem volt oly vidám, mint eleinte, hanem inkább elkomolyodott. Az öreg ur pedig így szólt:

— A királynő maga szabja meg, mit kíván. A mit kíván, meg lesz, mert ő most parancsol. Tehát parancsoljon Krisztina királynő, mit kíván?

Krisztina egy pillanatra megzavarodott, de aztán bátran mondá:

— Nekem csak egy kívánságom van... és e nélkül nem is tudnék itt maradni, vigadozni... azt szeretném, ha itt volna Rudi testvérem is es nem haragudnának rá, hanem ő is vidám és boldog lehetne velünk.

Csönd lett s a szürke öreg ur előlépve, meghajtá magát Krisztina előtt (Lásd a képet a 341. lapon.) és meghatottan mondá:

— Ezt vártam és nem csalódtam. Kis királynőnk valóban méltó rá, hogy trónusra ültettük. Kívánsága rögtön teljesüljön, négylovas hintó menjen Rudiért. És azután öröm és vigság legyen s minden az történjék, a mit kis királynőnk parancsol.

Most már igazán vidám lett Krisztina is és tánczolva ugrott le a trónusról, aztán kis hiveitől környezve, sietett a kapuba, hol nem sokára megérkezett Rudi, ki ily módon szintén részt vehetett a szürke ház ünnepélyében. Nem volt aztán szere-száma a kedvesnél kedvesebb játéknak, mulatáságnak, lakomának s mindnyájan azt hitték, igazán valami tündérkastélyba kerültek.

Estére a gyermekcsereg hazaoszlott; a négy testvér maradt utoljára. S a szürke öreg ur így szólt hozzájuk:

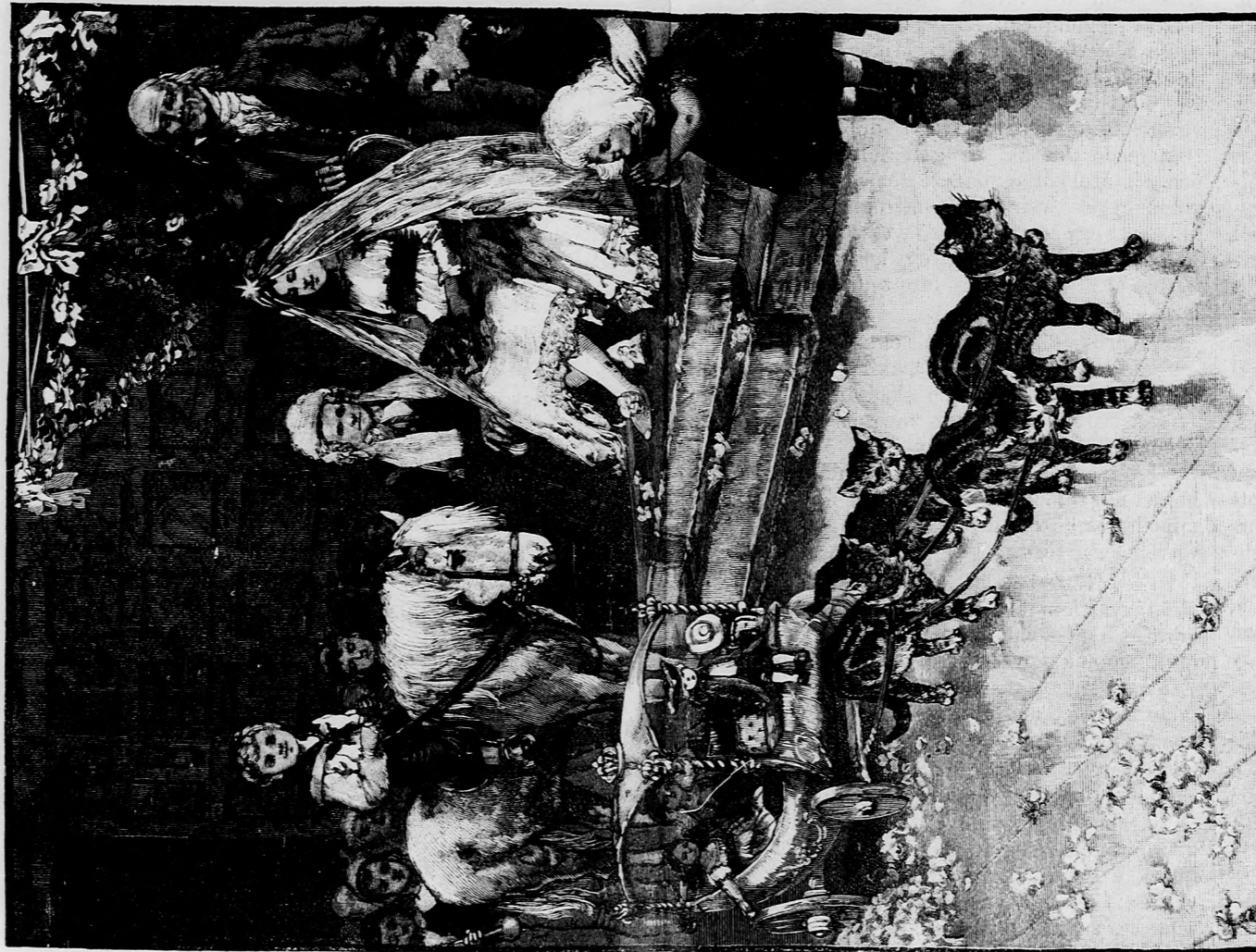
— Most még szeretném tudni, hogy a nagy mester, a Tapasztalás, csakugyan megtanított-e titeket valamire?

Rudi felelt mindnyájok helyett, könnyes szemekkel mondván:

— Igen, megtanított arra, hogy a testvéri szeretetről soha se feledkezsem meg s önzésnek, irigységnek soha se engedjek helyet szívemben. Ezentul én fogok példát adni testvéreimnek s a jó, nemes Krisztina segíteni fog.

Ugy történt és ettől fogva soha senkinek sem lehetett panasza Rudira. Mikor szüleik haza tértek, teljesen megváltozott fiut találtak, derék, nemes

szívű fiut, kiben örömük telhetett, kit mindenki szeretett. A testvérek pedig sokáig megemlegették a szürke házat és a szürke urat, ki úgy vezette őket,

hogy a maguk kárán és veszedelmén nagyot okuljanak.

MAKI MAJOM TÖRTÉNETE.

HETEDIK születésnapomra édes atyám egyik barátjától egy szép kis maki majmot kaptam ajándékba, egy okos és tanu-

lamit; egész nap egy sarokban feküdt összekuporodva, s ha hozzá nyultunk, keservesen nyöszörgött. Mi azonban oly jól bántunk vele, hogy rövid idő alatt hozzánk szokott.

Egy napon nevelőnőm két rendbeli öltönnyel lepette meg engem, melyet a maki számára varrt. Az egyik öltöny fekete nadrág, fekete frakk, piros mellény és piros sapkából állott; ezt viselte hétköznapra. A vasárnapi öltöny piros szövetből készült; csak a mellény és sapka volt fekete. A piros ruhában az én majmom nagyon tetszett magának; ha ezt adtam rá, óra hosszat sétálgatott az asztalon; sötét közben pedig úgy billegette, úgy nézegette magát a tükrökben, mint valami kényes kisasszony.

Makim, a mint már említém, okos volt. Ha valaki az ajtón kopogtatott, rögtön szaladt kinyitni; ha idegen lépett be, illedelmesen meghajlott s karját nyujtva a belépőnek, szüleim elé vezette. Ha kis fiu vagy lány jött, azokat meg elém hozta, jól megértvén, hogy az ilyen apró emberkék az én látogatóim. Néha megtörtént, hogy édes anyám barátnői elhozták magukkal apró gyermeköket, kik nagyon untattak engem, mert igen kicsinyek voltak hozzám. Rendesen a makimra bízam őket, ez meg úgy eljátszogatott, úgy elhempertget velük, hogy jobban se kellett.

Mivel a makit nagyon szerettem

lékony állatkát. A makival eleinte meggyűlt a bajunk, mert nagyon busult a régi gazdája után. Alig evett es ivott va-

tott, úgy elhempertget velük, hogy jobban se kellett.

Mivel a makit nagyon szerettem

szüleim kívánságomnak engedve, megengedték, hogy velünk egy szobában étkezzék, persze nem egy asztalnál. Az ő számára külön volt terítve egy kis asztalon, melynél olyan finoman és szépen tudott enni, akár csak egy jól nevelt fiúcska. Néha azonban megfélekedezett magáról s csak egész egyszerűen az öt ujjával kezdett enni. Ilyenkor ha rákiáltottunk, vagy csak szigorun ránéztünk, rögtön magához tért és úgy látszott, hogy bizony tán el is szégyelte magát, mert egészen a tányérja fölé hajlott s csak nagysokára merte föl emelni fejét. A bort nagyon szerette. Egyszer néhány vig bácsi csupa mulatságból leitatta a makit. Három napig volt részeg utána. Az első nap annyi bohóságot csinált, hogy nem győztük nevetni; a második nap nagyon roszkedvű volt. A harmadik nap pedig az egész napot alvással töltötte.

Eljött a nyár, kimentünk falura. A makikát persze magunkkal vittük. Valahányszor sétálni mentem, az én majmom mindig elkisért, mert nagyon ragaszkodott hozzám. De ez a ragaszkodás nekem terhemre volt, mert valahányszor végig mentem az utcán, az egész falu népe összecsozdült bámulni a majmot, ami ugy rám, mint a makira nézve igen kellemetlen volt. Így hát — ha azt nem akartam, hogy a falu népe összecsozdüljön — kénytelen voltam a makimat otthon hagyni.

Az én kis majmoeskám azonban kitalált valamit. A házunktól ugyanis a paplakig vezető ut mindkét oldalt egymáshoz közel álló akáczfákkal volt beültetve. A maki felmászott egy fára s egyik fáról a másikra ugrálva — ha a paplak felé sétáltam, mindig elkisért.

A falusi öreg plébános úrhoz gyakran el szoktam látogatni, aki nagy gyermekbarát volt s engem különösen kedvelt. Én is nagyon szerettem őt, mert szép meséket tudott mondani, melyeknek én mindig buzgó hallgatója voltam.

Valamely délután átmentünk a makival a tisztelendő urhoz. Egy ideig beszélgettünk, mialatt a maki legyeket fogdosott, be-bekapva azokat; majd az ablakba ült és kinézett. Később a kertbe mentünk, a tisztelendő úr valami újfajta virágját akarta megmutatni. Az az újfajta virág egész a kert végén volt. Mikor onnan visszatértünk, makimat gyönyörű virágágy előtt találtuk, hol az a szebbnél szebb virágokat leszakítva, szerte dobálá. A tisztelendő úr, aki virágait féltékenyen őrizte s azokból a világerért sem engedett volna egyet leszakítani, méregbe jött: felkapott egy földön heverő vesszőt s jót huzott vele a maki hátára, úgy hogy visítva ugrott át a kerítésen s futott egyenesen haza.

Körülbelül két hét telt el az óta.

Egy napon az én makim eltűnt. Kerestem mindenütt, nem akadtam rája.

A tisztelendő úrhoz mentem tehát, megnézni: vajjon nincs-e ott?

A plébános urat a kertben találtam, hol az nagy léptekkel járt fel és alá. A mint hozzá közeledtem, rögtön nagy jajveszékélésbe tört ki.

— Nézzed csak, Nellikém! kiáltá, virágágyaira mutatva, nézzed csak, mekkora pusztulás van itt! A legszebb virágaim ki vannak tépve! Egészen oda vagyok! Ezt nem tehette más, mint az a te haszon-talan majmod, melyet a legelső alkalomkor agyon fogok ütni!

Nem volt időm válaszolni, mert valami különös, mégis ismerős hangot hallottam. Megfordulok... hát egy fán ott pillantom meg a makit, amint szét-húzza a száját, furcsa kárörvendő pofát vágott le ránk. A virágokat csakugyan ő tépte le, s miután bosszuálló munkáját befejezte, fölmászott egy fára, onnan szemlélve a jó tisztelendő haragját.

A maki hat esztendeig élt nálunk. Halálát torkosságának köszönhette. Egy napon ugyanis a szolgáló egy boros hordó

csapját nyitva feledte, s a hordóban levőbor mind kifolyt A pincze homokja nem itta azt be, mert a föld téglázva volt. A szolgálonak éppen sok dolga akadt s tudva, hogy a kiömlött bort senki sem issza meg, annak föllapátolását másnapra hagyta.

Makim, aki mindenfelé mászkált, a nyitva hagyott ajtón beosont a pinczébe, megízlelte a bort, s mivel azt jónak találta, hozzá fogott annak habzsolásához.

Este, mielőtt lefeküdtem, mindig utána néztem a maki ott van-e a kamrájában? Az nap is úgy tettem, de majmot nem találtam ott. Kerestük, de hasztalan. Végre én jöttem arra a gondolatra: valjon nincs-e lent a pinczében? Le is megyünk gyertyával. . . hát a szegény majmot a pincze közepén találjuk dermedten. Annyi bort ivott, hogy megpukkadt. Megsírattam, el is tettem szépen. Tavasszal rózsát ültettem halmrára, mely rövid idő alatt kihajtotta bimbóit, és most egy szép piros rózsabokor virít az én szegény bohókás játszótársam porai fölött.

Pápay Kornélia.

ZÖLD A MEZŐ . . .

(Képpel a 348. lapon.)

ZÖLD a mező, zöld az ág,
Zöld bokorban szép virág,
A virágot szedegetjük,
Bokrétába kötözgetjük
S szivjuk édes illatát.

*A bokorban mi sipog?
Madárfészek rejlik ott,
Három kicsi madár benne,
Bántani csuf dolog lenne, —
Hadd legyenek boldogok!*

*Fejünk fölött méhe döng,
Háladal az, a mit zöng,
Hála a nagy örömekért,
Miket a tavasszal ránk mért,
A mi kegyes Teremtőnk!*

KALANDOK AZ ŐS ERDŐBEN.

— Elbeszélés képekkel —

(Folytatás.)

JACK olyan gyönyörűen győzött a birkózásban, hogy semmi kétség sem lehetett benne. Nyugodtan megállt és volt esze, hogy nem mutatott semmi kárörömet, hanem komoly maradt.

— Legyőztem Arovakát, mondá Hiava-Omának.

De Arovaka nem akart belenyugodni, dühös volt veresége miatt s fölgorván, kését akarta előrántani, hogy Jackra rohanjon. De Hiava-Oma, ki összeránczolt homlokkal állt ott, ekkor közbe lépett. Nagyon nem tetszett neki valami. Nem szólt semmit, hanem karon fogta Arovakát és amugy igazában elpáholta.

Jack ugyancsak bámult, mikor ezt látta; de helyesnek találta, mert Arovaka csuf dolgot akart elkövetni, mikor a befejezett birkózás után késéhez nyult. Meglehet, hogy Hiava-Oma nem ezért büntette a fiát, hanem mert röszelte, hogy szégyenben maradt, mikor pedig biztosan hitte, hogy győzni fog. Meg voltak szégyenítve a fehér fiu előtt.

Jack persze nem törődött Arovaka bajával, csak a puskájára gondolt. Hiava-Oma, miután jól megrakta a fiát, elővette a puskát és odaadta Jacknak.

— Fogd . . . tied . . . bátor vitéz vagy . . . nagy vitéz leszel . . . Hiava-Oma szereti a vitéz fiut.

Jack csak nehezen bírta megállani, hogy ne ujjongjon örömeiben. De komoly maradt és roppant méltóságosan felelé:

— Köszönöm, Hiava-Oma. Látom, igazi nagy vitéz vagy, derék vitéz, igazi

vitéz. Igazat mondtál, megteszed, a mit mondtál. Barátod leszek mindig.

Hiava-Oma nem felelt, csak a fejével biccentett, aztán gyors léptekkel megindult a sűrűségbe. Arovaka követte, de még egyszer visszafordult és fenyegetőleg nézett Jackra, mintha azt akarta volna mondani:

— Majl találkoznak még, akkor majd visszafizetem a kölcsönt.

Jack nem sokat gondolt vele, hanem örült, hogy visszakapta kedves puskáját.

— Jószerecsse, hogy földhöz birtam vágni ezt a kis vadembert. Fogadni mernék, hogy az apja csupa boszúságból adta vissza a puskámat, szégyelte, hogy Arovaka nem olyan erős, mint hitte. De ezentul jobban vigyázok. Most pedig sietnem kell, mert Burtonék már bizonyosan türelmetlenkednek, sok időt elvesztesztem.

Folytatta utját s ezalatt elgondolkozott azon is, hogy tulajdonképen nem jó jel az, hogy ezek a vörösbőrűek itt barágnak. Ezek megátalkodott ellenségei a

fehér embereknek, talán többen is vannak ezen a tájon és akkor veszedelem fenyegeti a szétszórtan élő fehéreket. De hát az öregek bizonyosan gondolnak erre, tudják, mit kell tenniök.

Most már sietett, hogy barátai ne várakozzanak rá sokáig. Amint a Burtonék tanyája közelébe ért, a két fiu már messziről intgetett és kiáltozott feléje:

— Jöjj már no! Azt hittük, már nem is jössz. Ugyan csak elaludtál.

— Nem aludtam biz' én el, de föltartóztatok egy kicsit az utamban, felelé Jack a házhöz érve.

— Ugyan ki tartóztatott fel?

— Két vörösbőrűvel találkoztam és egy kis kalandom is akadt

velök.

Ezalatt beértek a szobába s az öreg Burton és a felesége is figyelmesekké lettek, mikor Jack a vörösbőrűeket említé. Az efféle persze mindnyájokat nagyon érdekelte, mert a vad indiánusoktól minden fehér ember félt egy kicsit. Jack elbeszélte kalandját s mikor elmondta, hogy a vörösbőrű kis ficzkót miként vágta

ZÖLD A MEZŐ... (Lásd a 347. lapon.)

földhöz és ságában fiát, mind öreg Bur

— N

vörösbőrű ton. Nem verést is k

— I

földhöz vá taltam el Szerettem vitézt, am

— É

nem talál komolyab van közel

— M

az öreg E hát itt van

Az ö

nyugodtan röstelte, h

dott. Bur

félelmet,

Jack is

gondolator valami ba

tervére go

— N

szén vagy

— H

órája vár rakva, csa

indulunk.

— É

Burton ass

Erre

a fiuk hely

földhöz és az öreg indiánus aztán boszúságában ráadásul miként verte meg a fiát, mindnyájan nagyot nevettek, még az öreg Burton is.

— No már így rossz napja van a kis vörösbőrű ficzkónak, szolt az öreg Burton. Nem elég, hogy vesztés lett, még verést is kapott.

— Pedig elég, ha valakit Jack a földhöz vág, mondá Vili nevetve. Tapasztaltam eleget, mert velem is megtette. Szerettem volna látni azt a kis vörösbőrű vitézt, amint a földön kapálózott.

— Én bizony jobb szerettem volna nem találkozni velök, szolt Jack kissé komolyabban. Mert ahol vezérok jár, ott van közel a csapat is.

— Már ez nagyon valószínű, felelé az öreg Burton. De hát ha itt vannak, hát itt vannak, majd elmennek.

Az öreg Burton ezt oly közönyösen, nyugodtan mondá, hogy Jack szinte megrostelte, hogy ő annyira aggodalmaskodott. Burton neje sem mutatott semmi félelmet, a fiai még kevesbbé. Így aztán Jack is mihamar kiverte fejéből azt a gondolatot, hogy a vörösbőrűek közelsége valami bajt jelenthetne. Inkább a maguk tervére gondolt.

— No most induljunk, mondá. Készen vagytok?

— Hogy ne volnánk, mikor már egy órája várunk. A tarisznyánk tele van rakva, csak a nyakunkba akasztjuk és indulunk.

— És meddig lesztek oda? kérdé Burton asszony.

Erre a kérdésre az öreg Burton felelt a fiuk helyett:

— Megengedem nekik, hogy két napig vadászgassanak. No, de közbe jöhet valami, hát nem bánom, ha harmadnapra estére tértek haza. De akkor itthon legyetek.

— Itthon leszünk, kedves apám, felelé Vili. Ha csak valami rendkívüli esemény nem jön közbe.

— Az nem igen valószínű. Ha harmadnapra estére itt nem lesztek, akkor felkutatlak és ha nem tudjátok igazolni elmaradástokat, akkor olyasmi fog történni veletek, mint a kis vörösbőrűvel a vesztett birkózás után.

A fiúk jókedvűen nevettek, az öreg Burton is nevetett, ámbár a fiuk tudták, hogy ez nem afféle üres fenyegetés, mert az öreg Burton nem értette a tréfát és ha egyszer büntetést ígért valamiért, azt bizony meg is adta. Volt is rend a házában s a fiuk pontosan megtartották, amit ígértek.

A két Burton fiu nyakába öltötte a tarisznyát, vállára vetette a puskát s a három fiatal vadász utnak indult. Jól el voltak látva mindennel, csak épen vadászkutyájok nem volt. Az öreg Burtonnak volt ugyan egy kitűnő kutyája, de ezt otthon tartotta, mert ott nagyobb szükség volt az éber állatra éjnek idején. A háznak még csak közelébe sem juthattott senki, hogy a kutya hangos ugatással jelt ne adott volna gazdájának. Így a vörösbőrűek nem igen bánthatták. A mi fiatal vadászainknak pedig nem valami nagy szükségök volt kutyára, mely föl-szimatolja nekik a vadat. Abban az időben még töméntelen hasznos vad és ragadozó állat tanyázott az őserdőben, nem

kellett aggódni, hogy nem akad elég zsákmány; aki üres kézzel tért haza a vadászatról, csak maga volt az oka.

A három fiatal vadász tehát jó zsákmány reményében neki indult az erdőnek. Nem volt ott se ut, se ösvény, mehettek, a merre akartak. Attól nem féltek, hogy eltévednek, mert a nap állásáról biztosan tájékozták magukat, merre indultak, merre kell majd visszatérniök, ismerték is az erdőséget messzi földre. Egymás mellett haladtak, vígan beszélgetve, de nem hangosan. És e mellett gondosan megtartották a vadászszabályt is, folyvást óvatosan nézegettek jobbra-balra, előre és hátra, hogy senki és semmi meg ne lepesse őket.

Egy darabon nem igen sűrű volt az erdő, de hova-tovább egyre vadonabb tájra jutottak. Most már sokszor abba kellett hagyni a beszélgetést és utat törni a sűrű bozótban keresztül. Nem is mehettek kényelmesen egymás mellett, hanem csak sorjában, egyik a másik után. Néhol mély szakadékon kellett átgázolniok, más-hol ledől nagy fákon keresztül mászniok s akárhányszor elestek, nagyot hempergettek, de ezen csak még nagyobbat nevettek. Nem olyan elkényeztetett fiúk voltak ők, akik holmi apró bajon busulni tudtak volna.

Egyszerre Vili fölkiáltott:

— Ni, ösvény! Mit jelenthet ez?

Azt nem jelenthette, hogy ember jár itt annyi, hogy ösvényt tapos ki. Mihamar tisztában is voltak a dologgal, mert nem emberi lábnyomok voltak azok. A legkülönbözőbb állatok nyomát lehetett látni.

— Forrás van erre valahol, szólt Jack. Itt jár az erdei vad inni. Itt bizonyosan találunk lőni valót.

— Az valószínű, felelé Vili. Sőt az ilyen helyen sokszor még több vad is akad, mint a mennyi kell, mert itt csapatostul járnak.

— Annál jobb, legalább válogathatunk a zsákmányban. Most csak menjünk a nyomon a forrás felé.

Megindultak, de most már ovatosabban. Vili ment elől, utána Jack, leg hátul pedig György. A puskájokat mindnyájan kézben tartották, Jack pedig inté Vilit:

— Jól vigyázz, hogy idején észrevegyük, ha közeledik valami.

— Ne félj semmitől. Csak ti vigyázzatok, hogy hátulról meg ne lepjen valami. Mert jöhet innen is, onnan is.

— György vigyázzon hátra felé. Én majd oldalt vigyázok.

Igy mentek csöndben előre jó darabon. Egyszerre Vili megállt.

— Pszt! Jön valami. Álljunk félre az utból.

Gyorsan oldalt szökkent s egy vastag fa mögé állt. Jack és György követték.

Alig hogy biztos helyre értek már láthatták, mi az, a minek a lépteit zaját Vili hallotta. Egy hatalmas bölény bozontos feje tünt elő a fák közt. Látásra rettentő egy állat és ha épen rá kerül a sor, hát vakmerő, dühös és veszedelmes is, mely neki ront támadóinak, öklel, gázol kegyetlenül; de rendesen, ha csak szerét teheti, inkább elfut. Ezért az őserdők vadászai nem is tartják valami híres zsákmánynak.

A fiatal vadászok sem tartották érdemesnek, hogy a bölényre vesztegessék a puskaporukat. Az első után jött egy második, harmadik és aztán még vagy tiz, hosszú sorban egymásután. A fák mögül, biztos helyről, könnyű lett volna legalább is hármat lelőni. De minek? A hatalmas nagy állatokat úgy sem vihették volna magukkal, de még csak egynek a bőrét sem, mert ez csak alkalmatlanság lett volna. Haszontalanul lelőni pedig nem akarták.

Engedték tehát, hogy az egész csorda szépen elvonuljon. Mikor már jóformán elhaladtak, Jacknak bolondos ötlete támadt.

— Ezek a bozontos jószágok bizonyosan soha sem hallottak még emberi hangot. Rájok ijesztek... majd fognak futni!

Puskáját oda támasztotta a fához, előlépett és nagyot kiáltott. A bölények csakugyan megriadtak a szokatlan hangra és eliramodtak, kivéve a leghátulsót. Ez visszafordult s meglátta a fiut. És a mint meglátta, nagyot bödülve, neki rohant Jacknak.

Már ennek fele sem volt tréfa s Jack belátta, hogy oktalanságot követett el. Nem volt más hátra, mint futni, csak-hogy azt nem remélhette, hogy elfuthat a gyorsabb lábu bölény elől. A veszedelem nagy volt. De ekkor Jack ismét megmutatta, hogy ügyes ficzkó. Egyik fán jó magasán erős ág nőtt oldalvást. Jack kitünően tudott ugrani s most a riadalomban még jobban megfeszítette erejét. Hatalmas szökkenéssel fölpattant a magasba és szerencsésen megkapta az ágat és bele-

fogózott. A következő pillanatban a bölény nagy dohogva száguldott el alatta, földre szegezett szemeivel nem látva, hogy ellensége fent lóg a magasban. (Lásd a képet a czimlapon.)

Jack még egy ideig ott kapaszkodott, mert nem tudhatta, hogy a bölény nem tér-e vissza. De csakhamar hangos kacaját hallott s pajtásai léptek elő.

— Lejöhetsz már, elment a bölény. Pompásan ráijesztettél.

(Folytatása következik)

SÜRGŐS LEVELEK.

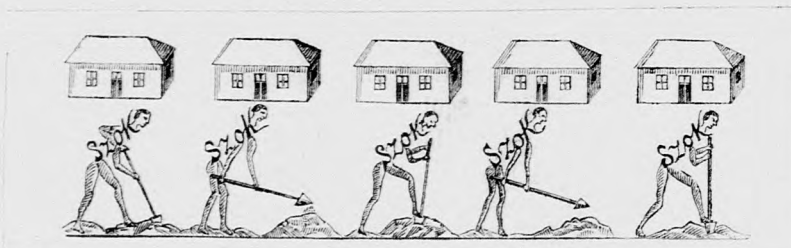
*POSTÁS bácsi, várjon csak még egy kicsit,
Ne indítsa még el a posta-kocsit,
Ezt a sürgős levelünket vegye fel,
A nagy tóhoz Brekekének küldje el.*

*Azt izente Brekeke, a nagy dalár,
Hangversenyre holnapra a tóra vár,
Mind a ki csak be nem rekedt, izenjen,
Akar-e majd énekelni estenden.*

*Már mi pedig a hányan csak itt vagyunk,
Elmaradni jaj dehogy is akarunk!
Számíthat ránk nagy mesterünk, Brekeke,
Egy sincs köztünk, a ki be vón' rekedve.*

*Leszünk együtt ott a tóban vagy ezren,
Versenyezve a gyönyörű koncerten,
A ki hallja, örömben majd ámul,
Ha el nem fut, bizonyosan elájul.*

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIV. kötet 20-dik számában közölt találós mese megfejtése:

Béka, véka.

Helyesen fejtették meg: Weitzendörfer Ilonka, Wassermann Gizella, Mariska és Ilonka, Kazy testvérek, Keczer Stefánia, Fröh-auf Margit, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Boskovits Anna és Vilmos, Balázs Vera, Markó Hermine és Leona, Ofner Ödön, Weisz Béla és Kornél, Krausz Imre, Becker Gyula és Aurél, Jacobovits Blanka, Schwartz Áron és Mór, Posztóczky Margit, Vavrik Leonka, ifj. Györfly Kálmán, Lövy Izidor, Mihalkovics Irén és Jenő, Nyáry Károly, Scharl Erzsébet és Gyula, Villecz Erna, Kiss Edith és Márta, Ehrlich János, Goldmark Kornélia és Sándor, Suttka Gizella, Plávenszky Gizella és Imre, Grüner Mózsés, Fuchs Antónia, Neuherr Berta, Jenni és Ignác, Bergl Mariska, Bergstein Berta, Czukor Ilonka.

*

A »Kis Lap« XXXIV. 19-dik számában közölt találós vers megfejtését még beküldték: Suttka Gizella, Goldmark Kornélia és Sándor, Villecz Erna, Kis Edith és Márta, Ehrlich János, Scharl Erzi és Gyula, Mihalkovich Irén és Jenő, Sonnenfeld Lila és Zoltán, Bergl Mariska, Bergstein Berta, Czukor Ilonka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Reiser Szerénke. Kéréseddel voltaképp a kiadó-hivatalhoz s nem a szerkesztőhöz kellett volna folyamodni, mert példányod czimszalagját nem én írom. De azért felelek soraidra, megértetvén veled, hogy Szerénke vagy Szerénka egyre megy. Csupán a családi (vezeték) név követelheti, hogy úgy írják, mint a gazdája kívánja; a személy (kereszt) név közös lévén, az általános szokás vagy szabály alá esik. Hanem

azért, mivel édes mamád is Szerénkének mond, kértedre így fogom iratni nevedet. Ugy iratkozol alája, hogy »hő kis olvasója.« Hiszen így is elfogadható ez, ha a »K. L.« iránt meleg, tehát hő érdeklődésedet akartad ezzel kifejezni; de te ugy-é hü-t akartál mondani? Már pedig ez is olyan, mint a keresztnev. A szokásnál is erősebb helyesírási törvény pedig úgy rendeli, hogy más a hő és más a hü. A saját szavaiddal élve: »máskor igyekezzél a szavakat helyesen kiírni.« — **B. S.** Csak részvétünket fejezhetjük ki ezen a helyen, de versikéi, bár igaz érzelem sugallta azokat, egyes formai fogyatkozások miatt nem valók a közlésre. — **Kiss Aranka.** Küldeményed az illető rovatban van kimutatva. Írást beporozni már nem szokás. — **Schwartz Berta.** Mig ez üzenetem eléd kerül, addigra a kis Irén bizonyára föl is épült már. Minden esetre tudósíts. — **Kárpáti Ilonka.** Ha a »K. L.«-t közvetlen a kiadóhivatalnál rendeled meg, a lap már vasárnap lehetne kezeid között. Kedves levélkéd örömemre szolgált, ami téged magadat illet, s bánatomra, ami családi veszteséget értesz benne. A Fertő vidékét, Sopront is ismerem. Kapuvárt rövid bár, de pompás órákat töltöttem el egy kedves barátom: Sugár Sándor ur házában, kinek Katicza lánya a te kis olvasótársad. Ismered? — *Több levélről a jövőszámában.*

Jótekonyság.

A viz- és tüzkárvallottak gyámolítására adakoztak: Harsányi Szeréna 1 frt. Mitterdorfer Aurél 50 kr.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bacsi.